

Které otázky jsou oprávněné?

Nedá se říci, že bychom se nacházeli v nějak klidné a pohodové etapě. Začátek třetího tisíciletí nás jakoby trochu nachytl na hruškách. Ne snad proto, že by politické a geopolitické vlnobítí přicházelo nějak náhle. Naopak, už dlouho jsme mohli registrovat jevy, které jsme měli správně pochopit a většinu z nich dokonce řešit. A mnohé se už dotíravě dobývají i do naší „kuchyně“, do oboru cestovního ruchu. Ale nejen ty, jež vyžadují řešení v evropském parlamentu nebo v kterémkoliv jiném „churalu“. Jsou i takové, které by nás měly konečně vést k tomu, abychom se přestali vyhýbat otázkám úplně domácím, tedy mnohem důležitějším. Otázkám, které jsme zatím obcházeli po špičkách a ještě častěji se zavřenými očima. Je jich mnoho a ruku na srdce, kdo kdy byl schopen říct: „jsem to já“ nebo „jsi to právě ty, kdo má právo je vyřknout!“

Kdo je nositelem takového práva? Je oprávněn klást otázky ten, kdo je, nebo ten, kdo není součástí systému produkčního problému? Systému který, byv jen pověřen, přivlastnil si místo povinnosti dobře a efektivně pracovat ve prospěch zadání oprávnění vytvářet vlastní sféru nezpochybnitelných pravd?

I když to už dávno nepatří k současnému „stylu“, klást otázky vyvolávající pochybnosti a hlasité diskuze je třeba. Kdo by je měl klást? Kdo jiný, než ten, kdo není uvnitř systému, kdo z něj netyje, kdo je schopen vidět i jiné souvislosti a obzory,

než jsou roční rozpočty. Většinou cítíme, kolik otazníků zatím jen tak volně krouží prostorem jako nezřetelné a dosud nevyřčené, nebo spíš polohlasem sdělené do ucha, bez chuti vyžadovat hlasitou odpověď.

Komu takové otázky klást? Stačí je zavěsit do mediálního prostoru? Nikoliv. Každá otázka by měla mít konkrétního adresáta.

Známe konkrétní adresáty? Bezsporně ano. Vědí dotčení, že jsou těmito oprávněnými adresáty? Pochybuji, neboť se do své bohorovnosti a vlastní konstrukce pravdy zahleděli tak hluboko, že vše ostatní je pro ně mimo rozlišovací schopnost. Došli dokonce tak daleko, že už nejsou ochotni připustit, že mohou existovat jiná, mnohem objektivnější pravidla, než jsou ta jejich. Přitom implantují svůj systém jako obecně platný, k jehož prosazování není třeba žádné relevantní diskuze nebo argumentace. Staví jej před veřejnost jako vlastní dogma. Dogma, které zatím valná většina těch, koho se to týká, klidně přijímá. Někdo z pohodlnosti, jiný z hnidopyšství, další z poněkud vychytralé opatrnosti až oportunitismu a ostatní s očekáváním, že budou-li konformní, i na ně zbude alespoň něco málo ze zbytných rozpočtů.

Jaké otázky by se tedy měly klást? Co třeba:

– Staří latiníkové znali a právníci znají dodnes jednu: Cui bono? Komu to pro-

spívá? Dnes by přesnější překlad zněl: Kdo z toho má?

– Další otázku, krátkou a přesnou, musím uvést delším odstavcem: Český sedlák, kovář nebo švec či hospodský vždycky věděl, že nakoupí jen za tolik, kolik má v kapse. Že v kapse má tolik, kolik umí vydělat a že vydělá jen tolik, jak šikovně zpracuje materiál a jak šikovně jej prodá. Mnohý dnešní český (nebo snad dokonce evropský) destinační manažer naopak ví, že může utratit jen tolik, kolik dostane. Že mu není dovoleno podílet se na zisku z prodeje produktů, které pomáhá vytvářet, že regule jej tisknou ke zdi tak silně, že o své práci a jejím smyslu začíná pochybovat. A aby si udržel alespoň zdání smysluplnosti, tvoří to, co tvoří. Otázka zní: PROČ?

Tak by se dalo pokračovat ještě hodně dlouho a už by to nic neměnilo na tom, že jsem si právě asi poněkud zneprátelel onen „systém“. Nicméně jako tvor zatvrzele si chránící selský rozum a víru v pár základních matematických pouček, jako že jedna a jedna jsou a vždy budou dvě a ne čtyři nebo šest, i nadále budu věřit, že klást takové a další podobné otázky jsem oprávněn. Nejen proto, že nejsem součástí toho záhadného „matrixu“, ale proto, že to má smysl a že se třeba nakonec dočkám odpovědi, která bude mít hlavu a patu. Ale na to je ještě asi trochu brzy.

Laco Kučera

Které otázky jsou oprávněné?	3	Slovácké slavnosti vína a otevřených památek	18
Chystejte se na ITEP 2015!	4	Barevná letní Černá louka	19
Rozhovor fiktivní, pozvání skutečné	5	TEE 2015 pro české hotely a cestovní kanceláře	20
Ústecký kraj patnáct dní v Miláně	6-7	Moravskoslezský kraj na TEE 2015	21
Litoměřická secese	8-9	Do Varšavy letadlem i autem	22
Ohře letos slaví 1210 let	10	Powiat ławski – region s perspektivami	23
Žacléřská 70 MTB aneb tři mušketýři na kolech	11	Pět letních dnů v Ostrádě	24-25
Šest set devadesát let Heřmanova Městce	12	Bojnice – malé město s velkými možnostmi	26
Tři pozvánky do Chrudimi	13	Na kole Prešovským krajem	27
Poznávejte naše regiony	14-15	Severovýchod Slovenska se prezentuje	28
Vzhůru na Dolní Moravu!	16		
Den v Pavlovských mokřadech	17		

Spojte se s TRAVEL profi na facebooku

facebook

TRAVEL profi – časopis pro cestovní ruch, **Šéfredaktorka:** Eva Kovářová, **Ediční rada a spolupracovníci redakce:** Tereza Šťastná, Bc. Pavla Kovářová, Jan Šťastný, Mgr. Marie Kysilková, Božek Homola, PhDr. Laco Kučera, **Vydavatelství:** Eva Kovářová – TRAVEL profi, **Sídlo:** Horčíčkova 546, 149 00 Praha 4, **vedení redakce** – tel.: +420 608 032 397, 791 926 262, travel-profi@volny.cz, www.travel-profi.cz, **DTP a tisk:** Ivan Vopelák – polygrafická výroba, Starý Kolín. **Distribuce:** SEND Předplatné spol. s r.o., Praha MK ČR E 5591, ISSN 1211-2798. TRAVEL profi vychází 6 krát ročně. Za podklady reportáží a inzerátů odpovídá autor či zadavatel. **Přebírání informací a zpráv je možné pouze se souhlasem vydavatele!**